

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 460: Những Điều Kinh này Nói, Là Nghĩa Căn Bản Của Phật Pháp, Là Cứu Cánh Liễu Nghĩa. Là Trung Đạo Đệ Nhất Nghĩa Của Đại Trí, Đại Bi, Đại Nguyện, Đại Hạnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 040)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Những điều Kinh này nói, là nghĩa căn bản của Phật pháp, là cứu cánh liễu nghĩa. Là Trung đạo đệ nhất nghĩa của đại trí, đại bi, đại nguyện, đại hạnh.】

Vài câu nói này đích thực đã nói ra toàn bộ nội dung của Kinh Kim Cang. Nghĩa căn bản, cứu cánh liễu nghĩa; nói về liễu nghĩa thì ở đây có sự so sánh, kinh Đại Thừa thì liễu nghĩa hơn Tiểu Thừa, “Kim Cang Bát Nhã” khi đem so sánh với tất cả kinh Đại Thừa, thì nó là liễu nghĩa trong Đại Thừa. Vì chúng ta mà giảng đến vấn đề căn bản cứu cánh, “ưng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm” (nên không trụ vào đâu mà sanh tâm ấy), vô sở trụ là căn bản, pháp tướng và phi pháp tướng đều không thể trụ. Chỉ dạy người trong tất cả pháp thế gian và xuất thế gian, không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, đây chính là cứu cánh liễu nghĩa. Chúng ta nghe được rồi, số lần nghe cũng không ít, nhưng đối với tất cả pháp vẫn là khởi tâm động niệm, vẫn là phân biệt chấp trước, có phát hiện ra là mình đã sai rồi không! Có phát hiện ra không? Nếu như mỗi ngày đều có thể cảm thấy là mình đã sai rồi, đây chính là bạn bắt đầu giác ngộ rồi, bạn đã không giống như trước đây. Trước đây mỗi ngày đều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không biết mình sai, cho rằng là đúng; hiện tại có thể thường xuyên cảm thấy sai rồi, bạn liền bắt đầu giác ngộ, bạn liền bắt đầu chuyển biến, cảnh giới bất tri bất giác liền chuyển biến. Điểm này có thể khám nghiệm công phu của chính mình, chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật, vì sao vẫn còn chấp trước? Vì sao vẫn còn phân biệt? Vì sao vẫn còn khởi vọng tưởng? Phật ở trên kinh giảng những thứ này toàn bộ là sai lầm, quyết không phải sự thật. Lại phạm vào bệnh cũ rồi, đoạn (dứt) đương nhiên là đoạn không

được, tập khí từ vô thủy kiếp đến nay, đâu có thể một chốc mà đoạn mất được! Một chốc mà có thể đoạn, vậy cũng không cần niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, bạn đã thành công rồi. Chính là vì thực sự đoạn không được, lúc này mới phải niệm Phật, phải nhờ vào A Di Đà Phật, cầu Ngài giúp đỡ giải quyết vấn đề.

Giác là đáng quý, giác chính là biết được chính mình sai. Thời điểm thích đáng nhất, chính là lúc hành trì khóa lễ tối. Tôi đã từng giảng với mọi người, mục đích chúng ta hành trì khóa lễ sáng là tiếp nhận sự giáo huấn của Phật Bồ Tát, hy vọng ngày hôm nay trọn một ngày đều có thể tuân thủ giáo huấn của Phật Bồ Tát mà không phạm lỗi, mục đích khóa lễ sáng của chúng ta là ở chỗ này. Khóa lễ tối là phản tỉnh, ngày hôm nay thân khẩu ý tam nghiệp của mình, có phạm vào lỗi lầm hay không? Hành trì khóa lễ sáng tối như vậy, thì lợi ích vô cùng to lớn, đây gọi là chân tu hành. Tuyệt đối không phải là buổi sáng đem kinh văn niệm cho Phật Bồ Tát nghe, buổi tối lại niệm một biến cho các Ngài nghe, còn tự mình trong tâm suy nghĩ, hành động, so với những gì trên kinh giảng hoàn toàn không liên quan, làm khóa lễ sáng tối như vậy là có tội lỗi. Tội lỗi gì? Phật Bồ Tát không có ở đó, tượng Phật bằng đất nặn gỗ tạc, buổi sáng lừa Ngài một lần, buổi tối lại lừa Ngài một lần, ngay cả hình tượng Phật Bồ Tát này mà cũng nhẩn tâm lừa gạt Ngài, bạn còn tồn giữ tâm tốt gì? Bạn có thể không lừa gạt người sao? Ngay cả tượng Phật bằng đất nặn gỗ tạc một ngày đều lừa gạt hai lần, vậy thì lừa gạt tất cả chúng sanh dường như là điều hiển nhiên, có gì kỳ lạ đâu? Cho nên phải biết tu hành là tu cái gì, không thể làm giả, nhất định phải làm thật. Trên kinh này giảng cho chúng ta xác thực là cứu cánh liễu nghĩa, cứu cánh liễu nghĩa chính là buông xuống tất cả; ngay cả Phật pháp cũng buông xuống, “Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp” (Pháp còn nên xả, huống hồ phi pháp). Trên kinh giảng được rõ ràng, ba mươi hai tướng của Phật đều không chấp trước, đều buông xuống rồi, chúng ta còn có cái gì đáng để chấp trước chứ? Phía sau còn giảng đến báo thân của Phật, đó không phải là ứng thân, ứng thân là ba mươi hai tướng tám mươi vẻ đẹp; báo thân là thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp, đều buông xuống rồi, đều không có chấp trước, chúng ta còn có gì không buông xuống được, còn có gì đáng để chấp trước chứ?

Đây là đại trí đại bi, Phật vì chúng ta nói ra pháp môn này, trí huệ viên mãn cứu cánh, tâm bi triệt để, chỉ dạy chúng ta pháp môn làm Phật ngay trong đời này. Đại nguyện đại hạnh, nguyện vọng của Phật là hy vọng tất cả chúng sanh mau mau thành Phật, đây là đại nguyện; dạy cho chúng ta phương pháp lập tức

thành Phật, đây là đại hạnh, không có hạnh môn nào lớn hơn hạnh môn này.
Trung đạo là không thiên lệch ở hai bên, đệ nhất nghĩa chính là cứu cánh nghĩa.